

Під опалим листям

КУПИТИ

Так уже склалося, що в Сари Андерсон чудова кар'єра, гарний будинок в Оттаві, двоє маленьких дітей... і шлюб, що розвалюється на шматки.

А тоді її чоловік Метью безслідно зникає під час сімейної відпустки. Сара та її діти майже губляться серед сонних озер, підступних скель і похмурих лісів Канади. Померезаний льодовиками край древньої краси та жаху — це світ, далекий від безпеки передмістя. А крім усього іншого, наближається буря.

Приязний правоохоронець приходить їм на допомогу та цікавиться справою. Однак сліди зникають, і Сара змушена вирушити в довгу мандрівку, щоб знайти чоловіка. Дорогою вона повинна відновити зв'язок зі своєю сестрою та уникнути підозр спритного міського поліцейського. Але це ніщо в порівнянні з розкриттям темних таємниць, захованих глибоко в фундаменті її шлюбу — і в ній самій.

Розділ 1

Вересень 2016

У ніч, коли зник Метью, було прохолодно. Сара прокинулася морозним ранком і ледве розплющила очі. Вона сховала ніс під край спального мішка, намагаючись не звертати уваги на холод, що пробирався в тіло. Однак організм мав на не інші плани, і найнагальнішим серед них був сечовий міхур, який не давав їй заснути. Сара застогнала від думки про те, що доведеться пробиратися крізь мокрий ліс до вбиральні за межами табору.

— Метью, — прохрипіла вона, випроставши руку вбік. Спальний мішок здувся під її пальцями. Кілька місяців потому вона скаже, що прокинулася того ранку і виявила, що її чоловік зник, але в найвідчайдушніші моменти безсонних ночей Сара визнавала: вже тоді, в ті перші хвилини вона інтуїтивно відчувала, що втратила Метью назавжди.

Чарлі та Белла були загорнуті в дитячі спальні мішки та схожі на ховрахів, їхні голови стирчали назовні. Сара відчула легке занепокоєння, побачивши порожній мішок Метью, але відмахнулася від цієї думки — списала на недосипання і неспокійні сни. Зітхнувши, вона підвелася на руки та коліна й почала шукати одяг на підлозі намету. На язика ще відчувався смак вчорашніх смажених маршмеллоу теплого пива. Вона натягнула флісові штани поверх своїх довгих термошортів, які носила як піжаму, а потім тихо, на пальцях обійшла дітей.

Надворі Сара випросталася і прислухалася до хрускоту суглобів, затерплих після вчорашнього веслування на каное. Попри втому й брак сну, вона не могла не захоплюватися красою цього місця. Їхній табір розташувався на вузькій смужці землі, що врізалася в озеро, немов докірливий палець.

Під ногами — плямисті гранітні плити збігали до півмісяця пляжу, зернистого від столітнього мулу та льодовикових нашарувань, перш ніж зникнути в озері Нагадон. По той бік води, на тлі почервонілих кленів та сосен-бонсай, лежали скелясті мілини. У таку пізню пору року туристів тут було мало, навіть мешканці котеджів залишалися вдома, надаючи перевагу теплу каміна та настільним іграм перед непередбачуваною погодою.

В таборі не було жодних слідів присутності Метью.

Про всяк випадок Сара покликала.

— Метью?

Луна заметалася поміж деревами та озером. Сара відчула у власному крикові порожнечу: постійне торохтіння Метью змінилося німотою скель.

«Можливо, він пішов плавати або веслувати», — зробила припущення Сара й поглянула на похмуре небо. Вона взяла в тамбурі намету туалетний папір і рушила до стежки, що вела до викопаної ямки вбиральні. За нею одразу починався ліс.

Шум води стих, щойно Сара прослизнула між дерев. Вона змахнула з обличчя павутиння. Сара народилася в місті, тому звикла до гуркоту коліс і метушні; вона знала, чого чекати від істот, що ходять асфальтованими доріжками. Однак цей світ — ліс, озеро, істоти, що вовтузяться під опалим листям, — здавався їй примхливим і незрозумілим. Вузлуваті дерева і колючі кущі здавалися живими і пильними. У цьому середовищі всі її дії були підкорені інстинктам — їжа, вода й притулок стали пріоритетами, а страх перед можливою зрадою Матері-Природи — незмінним супутником. Ліс жив власним життям, що пульсувало у вкритих мохом деревах і рослинності. Сара не могла пояснити це дивне відчуття, але вона розуміла, що потрібно поважати природу. Вона швидко скористалася вбиральнею, а тоді побігла до кемпінгу.

Коли Метью вперше запропонував податися в похід, Сара була налякана. За вікном ресторану на тлі мокрих вулиць м'якого

грудневого вечора мерехтіли різдвяні вогники. Раніше вона ніколи не ходила в походи.

«Ми живемо у 2007 році, — подумала Сара. — Хто ж добровільно відмовиться від зручностей центрального опалення та м'яких подушок, щоб спати на землі?»

Вони сиділи за кутовим столиком індійського ресторану, виповненого ароматами каррі й загадковими тінями. Їхні стосунки щойно народилися. Сара та Метью починали вивчати одне одного, поступово окреслюючи межі довіри.

Метью знав, що вона працює в театрі, і спробував переконати жінку, перефразувавши Ральфа Волдо Емерсона.

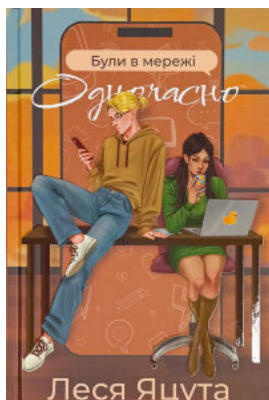
— Тобі сподобається Белла. Вона — мінлива хмара, що завжди залишається однаковою та ніколи не повторюється.

— Белла? — здивовано здійняла брову Сара. До них приєднається ще хтось?

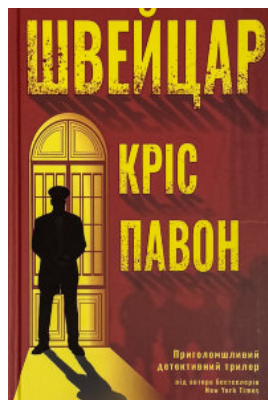
Метью поклав руку на її долоню та, заспокоюючи, легенько провів великим пальцем по її кісточках.

— Так я називаю річку Мірабель. Ми провели разом занадто багато часу, щоб дотримуватися офіціозу.

Рекомендована література

Були в мережі
одночасно

Швейцар

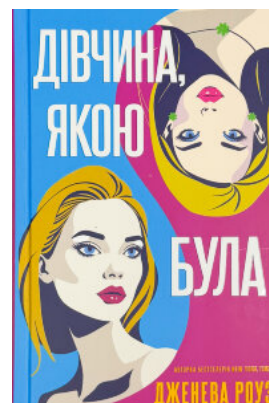
Нескінченність між
нами

Через тебе

Що шепоче нам дощ

Дівчина, якою була

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ